

Чюдесни Божи Благости.

Тихо щомъ си захъркахъ,

Сладости си побъркахъ :

Чюствата си отпуснахъ.

„День бѣше прѣкрасенъ, ясно слънце сіяше :

„Самъ самичякъ на връхъ Стара-планина,

„Далечъ глѣдахъ по земната връхнина;

„День бѣше Великъ-день, тържество ми блещаше.

„Глѣдахъ чудо велико, сърдцето ми тупташе,

„Глѣдахъ народъ примѣненъ съсъ пушкити на рамо

„Радостъ на врѣдъ блещаше, въ цървити ся берепе,

„Изъ улици хучеше: число бѣ безчисленно голямо.

„Безъ надѣжби изведнажъ, ясно слънце притъмня,

„Гжста мжгла спусна ся : грозно врѣмя настана.

„Чьренъ мракъ ми ся испрѣчи,

„Тая сцѣна ми припрѣчи :

„Самъ ся видяхъ въвъ бѣда,

„Страхъ и трепетъ мя облада.

„Затреперахъ като листъ :

„Отъ тукъ зло и отъ тамъ зло,—

„Грозно бѣше то за видъ.

„Не да мрждна ни най-мало,

„Нет' да дъшямъ не смѣяхъ,

„Страшно бѣхъ ся додѣялъ.

„Ненадѣйно тсс' чясъ духна,

„Грозна буря ми избухна :

„Тъмни сини пламаци

„Вукнахъ ми въ небеса

„Съсъ човѣшки тѣлеса,

„Додирахъ облаци.